

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-úteza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, april 21.
1867.
3. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda s Matyinak van
szánva.

Mire esküdtek a magyar miniszterek?

Jaj de kíváncsiak; jaj de tudnivágyók!
. Mint a fehér eseléd . mostan az emberek,
Szüntelen a felett török a fejüket :
Mire esküvének fel a miniszterek ?

Mínthogy már több izben szóban és levélben
Ludas Matyitól ezt sokan tudakolák. —
Csend, fül és figyelem, a közönség előtt . . .
Ime fellebentem . . . a titok fátyolát.

Miniszterelnökünk gróf **Andrássy Gyula!**
Midőn a hadügyi tárcza után nyula —
A haza nevében megesküdött arra :
Hogy a honvédelmet majd kordában tartja.

Belügyminiszterünk báró **Wenckheim Béla!**
Merem állítani, egy cseppet sem fél a . . .
Sürgös teendőink roppant halmazától, —
Megtisztítja szépen buzát a polyvától.

A vallásminiszter **Eötvös József** báró!
Saját tudománya s esze után járó :
Ő minden bizonnal hát arra esküvék :
Keresztül viszi a közönségi művét.

Financzminiszterünk is **Lónyai Menyhért!**
Mint praktikus gazda, pénzt olvasni jól ért, —
S a néptől csak annyi adót fog kívánni :
Mennyit könnyen lehet rajta exequálni.

Igazságügyérünk **Horváth Boldizsárnak**
Ítéleteire . . . igen sokan várnak, —
Ő tehát bizonynal arra tett le hitet :
Törvényt s igazságot szolgáltat bárkinek.

Gróf **Mikó Imrének** dolga sem lesz kevés, —
Mert nálunk rossz lábon áll a közlekedés,
Emberi gyöngéit ő is majd lerójjja :
Ha szentesítve lesz Erdély uniója.

Gorove István ur tudja mi fán terem,
Az ipar, művészet s a kereskedelem ;
Hogy ha jól fogja fel a haza érdekét :
A haladás terén ő leend mintakép,

Királyi miniszter gróf **Festetics Györgynek**
Orra alá — hiszem — legtöbb borsot törnek, —
Smerling et kompani civilisatoruuk,
Bécsben ő lesz a mi védő prokátorunk.

LUDAS MATYI.

MACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Egy delegált képviselő kéjutazása nem a párisi világkiállításra ám, hanem a rájxráton keresztül egyenesen a pokolba.

Szörnyen resteltem azt a dolgot, hogy a közöstigyi javaslat alapján mint egyik delegátusnak Bécsbe kellett mennem.

De tehettem e róla, — választóim bizalmával nem szabad visszaélnem, bele is ugranám érettök ha nem épen a tűzbe . . . de legalább a miniszteriumba.

Na ugyan ternót csináltak velem, gondolám, midőn ily fényes, — akarom mondani kényes állásra kieszemeltek.

Hiszen én németül annyit értek, hogy egy keveset látok a balszememre; csehül pedig épen csak a jobb fülemre hallok, horvátul ugyan tudok egy keveset, de csak is akkor, ha szorul a kapezám; hanem már a tót litteraturában egészen otthon vagyok, mint Kuba kollégám Szakolezán; a rácz nyelvet meglehetősen a fejembe verte Miletics, hanem mindezeknél jobban tudok oláhul táncolni, — már ebben mestere lehetnék Macelláriunak.

A vasuton persze nem mertem dicsekedni senkinek se, hogy én delegátióba megyek, hanem kiadtam magam marhakereskedőnek . . . kénytelen voltam vele, mert hát igen gyanus szemmel tekintettek reám a többi pasasérok.

Elég az hozzá, hogy megérkeztem Bécsbe . . . beszáltam a vad emberhez . . . lemosván magamról a pesti drága port, — lerugván a magyar nadrágot és sarkantyus eszimat, — felrántottam lábszáraimra egy kétágu előlgomboló bugyogót, realunióba tettem bokáimat egy pár kalucsnival, egy fecske farku frakkot pedig délezeg tagjaimra opportunizálván, beledugtam árva fejemet egy magas köcsögbe és . . . és a tükör elé állva, bámultam magamat, hogy miképen csinált engem nyiri komposzteszor létemre a majoritás németté.

A mint kiléptem az utcára, hogy majd a rájxrátba lóditom magamat, kiket láttam legelőször is? Török Jánost és Lonkay Toni kebelbarátokat tetőtől talpig zsidó rabbi öltözetben . . . kérdém, mi járatban vannak Bécsben? . . . azt felelték, hogy a „magyarok albumát“ vizsik Rómába. Szerencsés jó utat kívántam nekik . . . és benyitottam a rájxrátba, helyet foglaltam szemközt az elnöki székkal, a centrumban.

Azt gondoltam, nem lesz itt ismerősöm egy lélek sem, de csalatkoztam. Ott láttam pártunk generálistabját egy csoportban Smerlingnek a delegatió elnökének balján — tubákolni. No csak hogy nem magam vagyok itt . . . mindjárt bátrabban kezdtem körülnézni.

Kriszti gott bruder! — kiáltá felém Smerling a mint meglátott — hát csakugyan eljöttél te is a rájxrátba? örülök rajta hogy elment, akarom mondani, hogy megjött az eszed; lásd Lusztkandel barátunk által már 61-ben meghittalak én benneteket, — de akkor fittyet hánytatok nekünk. Pedig hát ezt az elmúlt hat eszten dőt megspórolhattuk volna mind a ketten, no nincs igazam?

Épen interpellálni akartam e végett, Besze Jánost, ki, mint fináncminiszter ült Smerling mellett, ha valyon igazat mondott e a rájxrát elnöke? midőn valaki meghuzza hátulról a frakkom szárnyát . . . hátranézek, — hát Borlea barátom nyújtja felém jobbját, — kivel sose tudtam szimpathirozni az országgyűlésen, pedig hát nekem nem vétett soha a jámbor.

E pillanatban megszóllalt az elnök csengettyűje, az tilés kezdetét vette, mert eddig csak ismerkedtünk.

Egy pipaszár lábu hórihorgas fráter kezdett valamit felolvasni, hanem oly ezérnaszál hangon, hogy csak minden tizedik, huszadik szó ütötte meg a fülem dobját.

Annyit tudok csak, hogy valami javaslatfajta lehetett, melynek ezélja vala összevesziteni a horvátokat a magyar nemzettel.

Az indítvány felolvasása után bizonyos Herbst nevezett rövid lábu, pupos hátu, csupaszképi, szürke parókáju és ugorka orru baromorvos kezdett deklamálni németül, persze nem értettem belőle egyetlen egy árva szót se mindaddig, míg ezt a nevet nem halottam „Deák.“ A tőszomszédom Hodosiu figyelmeztett, hogy a herr von Herbst, igen jó magyar érzésű német ember, és a rájxrátban a majoritás fővezére mint Deák a képviselőházban.

Herbst fetter után egy tüzes cseh szónok, — ha jól emlékszem — Rieger néven szólította a rájxrát jegyzője — kezdte ágálni, — a ki itt az ellenzéknek legmakacsabb szóvivője. — Ez a Rieger azt a szerepet viszi itten, Herbst ellenében, a mit Madarász Deák ellenében, — hanem aztán ki is ugratta ám a bokorból Rieger a nyulat, — az az hogy Herbst urat megszalasztotta a kredenczbe.

Épen bevégezte beszédjét Rieger, midőn a rájxrát elneke jelenti, hogy az alvilágból valami fontos üzenetet küldöttek által a főrendek.

A rájxrát háznagya csak képzeljék, kit vezetett be? . . . Szász Károlyt teljes püspöki ornátusban.

(Vége a jövő számban lesz.)

Fővárosi kortesdal.

Megviradt már valahára,

Kisütött a nap sugára.

Mátyás palotája fénylik,

Pesten, Budán azt beszélük:

„Vidaes János polgármester,“

„Szentkirályi nekünk nem kell.“

Míg ő lesz a mi vezérünk,

Még a muszkátol se félünk;

Helyén van esze és szive,

A hazának igaz hive.

Hol tenni kell, ott nem álmos,

Polgármester Vidaes János.

Zsákban macskát ő nem árul,

Láthatod veres tollárul,

A szabadság tejtestvére,

Nem kell kereszt a mellére.

Jobblétünk nem lesz hiános,

Éljen! éljen! Vidaes János!

Az ország kortese. *)

*) És ez mind igaz, nem mese . . .

Mit dal az ország kortese!

Szívesen látjuk máskor is . . .

Ha kell, lesz egy pohár bor is.

Szerkesztő.

Eredeti levelek.

IV.

Nemzetes Ludas Mátvás ur!

Tudom én mi a böcsület, a kinek már olyan szép pödrött bajusza van, és afféle de ákos ember mint Mátvás nemzetes ur, azt minálunk nem hívják ám Matyínak, hanem tiszteséges nevén Mátvásnak.

Csak azt akarom megírni, miért van az Mátvás ujságán még most is kétfejű sas? hiszen azt írta, hogy a kis sasok is elrepülnek tőlünk tavasszal, ne adjon többé a maga ujságán annak a czudar sasnak helyet,*) ha már épen muszáj stemflit csapni az ujságra 1867. év utolsó napjáig, — tehát legyen magyar stemfli,**) — mert ezek a kis sasocskák olyanok, mint a kis kukuk madarak, más madár tojással is kikelnek, és minthogy igen torokosok, a gyöngébbeket melyek velük egy közös fészekben jönnek a világra, kihányják a kovártélyból.

Ezek a kis sasfiak is megtalálnak nyölni, és majd aztán megeszik a mi madarainkat, még 1867. év vége előtt.

De iszen nem is olyan derága talán az a magyar stemfli, a mi plebános urunk szinte csináltatott olyan magyar forma stemflit a cigányokkal egy kis bagóért, mivel már azelőtt sokba került neki a vörös pöcsét.

Ha tehát igazán akar nemzetes Mátvás ur szakítani a Döbrügi urakkal, mit kötve hiszek a stemfli miatt, tehát csináltasson magyar stemflit, ha ottan Pesten nem tudnak csinálni, csak küldje ide a formáját, majd elkészítem én a cigányokkal Szeliben.***)

Maradok jó akaró tisztelője és előfizetője

az öreg Egyházfi.

Egy huszár levele kedveséhez

a königrácsi csata előtt.

Drága kedves Pannikám! eszem azt a rubintos köből csiszolt piros kis szádat, te kis gyöngyöm virága! kit a tenger fenekéről halásztam ki magamnak, mint egy kis arany halat.

Tudod-e kedves Pannám! hogy holnap megverekezünk a burkussal? valószínűs verunkos tánczot jár már is kopogó szívemnek éretted csillogó tűzköve, te te sötét bubánatom fehérmeszelője!

Hidd el édes galambom! mióta belepillantottam először abba a nefelejtsel kivirágzott ragyogó kis szemeidbe, mely úgy csillog, mint a sarkantyum taréja, mikor parádéra kipuczolom, nem kell nekem galambom azóta egy lány sem, ha bár oly szépség volna is minőnek, a Mária pócsi angyal van pingálva. Nem nekem rózsám! mert ezt a tüzes fürge szilaj remonda csikót, mely itt a baloldalomon oly nyughatatlanul rugkapál, nem treszirozhatták még annyira, ezek a cseh lányok, hogy rajtad kívül mást is szerethessen Ugy biz édes angyalom!

Azért ne félj, hogy én itt valami cseh vagy sováb leányba bele tudnék szeretni, nem én angyalom! ha a markomba ülne is.

Ha valamely ide oda futkározó szegletes burkus gojóbis meg nem talál trefelni holnap galambom! majd

*) Hiszen ha csak tőlünk függne, nem parádéskodnék az ujságunk szegletén.

**) Eben gubát cserélnénk csak.

***) Köszönjük a jó akaratot, de majd meg találja ha ragadni a magyar finansz-miniszter, hogy minek vágnak az ő farkkjába. Szerk.

megírom neked, hogy szalasztottuk meg a nimetet. Hejh csak te volnál ott abban a bavarus táborban Pannikám! minő kedvvel mennék én az atakba? hogy téged kivághassalak, és magam ölébe ültetvén a nyeregbe, elnyargalnék veled rózsám egyenesen a regement páterhez, hogy bennünket eskessen öszve. Ugy e bizony jó lenne kedves galambom?

Isten áldjon meg édes Pannám! el ne feledj, arra kér kedvesed . . .

Kardos Miska

gefrájer a 10-ik huszárezred 2-ik eskudronja 3-ik századának 4-ik czukijában.

Trefás adomák.

Beállított a posta hivatalhoz egy csinos falusi leányka, és nagy szemérmesen kezébe ad a postahivatalnoknak egy lepecsételt levelet, melyen semmi cím nem volt, azon kéréssel, hogy küldje azt el Debreczenbe.

De hát rózsám kinek szól e levél kérdi? a postás . . .

„Szeretné az ur tudni ugy e, de nem mondom ám meg“ e szavakkal ki surrant a leányka a posta hivatalból.

Midőn 1849-ben hazánkban garázdálkodott a muszkahad, a Sz . . . i papnak méhészetét is megrohanta egy csapat, s ugyancsak megtisztították kassait a lépes méztől.

A pap, ki egy keveset oroszul is érte, kérdezé a kapzsi muszkáktól: „hát nálatok van e aztán méh?”

„Van bizony“ felelé egyik muszka . . .

Minő aztán a ti méhetek?

„Olyan mint egy ló.“

„Hát a kaptár?“

„Az olyan mint a tietek“.

„Hisz akkor nem fér a méh a kaptárba?“

„Dehogyan nem, muszáj minálunk“ mondá a a kancsuka alá termett muszka.

Egy tanító a bábeltornya építéséről magyargatván s megakarván győződni, ha valyon megértették e beszédjét tanítványai, felhívott közülök egyet, hogy mondja el hát a mit hallott . . . A felszólitott fiu így kezdé beszélni: „akarván pedig az emberek egy oly magas tornyot építeni, mely az égig érne, hogy egymást meg ne értsék, megzavará isten az ő nyelveiket, és elkezdének rögtön németül beszélni“.

Kérdi egyik örmény a másikat: „Izikucz Gerguczot hinak magának?“

„Neki“ felele a kérdezett.

Melyik tudott a kettő közül jobban magyarul, azt ítélje meg az olvasó.

Az árva leány.

Ehhez a derék magyar legényhez elmennék, de a mint látom, nem szeret. Ez a horvát és tót pedig mindegyik elvenne, — hanem ezekhez meg én nem megyek.

Tigriskörmök.

A magyar kormányának szándékában van a 19 év alatt ránk oktroyált adónemek felett egy kis mustrát tartani. E bizony nem fog ártani, mert annak a gyönyörűséges önkényrendszernek krétája duplán vetette ki a portziót; így például csak egy esetet hozok fel: a nemzeti színházat először egész jövedelme után megadóztatta, másodsor pedig a színészekről is beszédre a jövedelmi adót, holott színészeit a nemzeti intézet a már megadóztatott jövedelméből fizeti. Így tudtak ezek a jó urak két bőrt nyuzni egy rókáról.

Gróf Szapáry ő méltósága! a koronázásra kinevezett helyettes főlovászmester ur, midőn hirneves ukázat, mely eképen kezdődik: „M e g h a g y a t i k s t b .“ szélnek eresztette, . . . bizonyosan azt hitte, hogy még most is Pálffy regnál Budán, ki egykor szegény Ludas Matyit így vigasztalta meg: „m i g é n h e l y t a r t ó l e s z e k , h a m i a t y á n k o t v a g y k a t e k i z m u s t a k a r n a i s a z u r s z e r k e s z t e n i , — m é g s e m k a p e n g e d é l y t .“ No . . . hanem én is elmondhatom ám mostan: „hála légyen az istennek, hogy Döbrögi ő exciája jelenleg nem h e l y - t a r t ó ! mert ha a volna, — csakugyan nem lenne most Ludas Matyinak másfél ezer előfizetője.

Nemcsak a fővárosi, hanem a vidéki ember szemét is rettentően szurja már azon ronda köfal, mely a granátos, zsigarús és uri-utezák között, a fővárosnak éppen kellő közepén s a Károlykaszárnya egész frontja előtt disztelenkedik, s három utczát éktelenít el. Sokan megbotránkozva kérdik, valyon nem lehetne-e ezen nagy kiterjedésű telket a főváros szépítése érdekében kisajátítani és azt pompás sétaterré varázsolni? Nem biz azt atyámfiai! mert hát akkor hol természetnének a tisztelendő szervita atyák . . . k á p o s z t á t ?

A lapok közt impónálni szerető „P e s t i N a p l ó“ más szemében meglátja a szálkát, a maga szemében pedig nem veszi észre a gerendát. Egy idő óta abban találja kedves paszszióját, hogy rangjához nem illő modorban ócsárolja a Vidacspartot korteskedés miatt. Holott pedig nem üzi ezt a mesterséget senki dühösebben, mint éppen a „Pesti Napló“, mely derűre borúra polgármestert, főbirót, főkapitányt szeretne oktroyálni a választók nyakára s melynek minden száma telve Szentkirályi és pártja dicsériáival. Ha oly biztosnak tartja a Napló pártfogoltjainak győzelmét, miért pazarolja azt a sok szép buzditó szavakat? hiszen „j ó b o r n a k n e m k e l l e z é g é r . . . m é g i s e l k é l .“

A tánczmester.

Tánczmester : No kedves szép esém! Jer hadi tanítsalak meg egy szép magyar tánczra, mert ha azt akarod, hogy jó barátok maradjunk, úgy kell ám tánczolni, a mint ez a banda huzza.

A cseh tartományi gyűlésen ugyanesak esehül állnak a dolgok. A többség követeket akarván küldeni a rájxrátkba, a kisebbség pedig nem, — mielőtt e tárgyban szavazás történt volna, a minoritás feladta a várat, ott hagyta a majoritást, mint szent Pál az oláhokat.

A mi ellenzéki képviselőinket bezzeg nem lehetett ily könnyen elriasztani a posztról, mert ezek ugyanesak huszárosan kiállják a sarat.

Ki látta már a Pester Neuer Lloydot? Ez újöntetű centralizáló handlélap azt szószátyárolja : hogy ha Pesten megbukik Vidacs, akkor Szegeden fog fellépni.

A se igaz a mit mond . . .

Maga Pester Neuer Lloyd!

Bár Wodjájner nyomatja ;

Még se kóser . . . a lapja,

Nem biz a . . . !

Mulattságos igaztörténetek.

Az is régen lehetett ám, midőn néhai nemes nemzeti és vitézlő Kaparki Jónás uram! tiszteletbeli táblabirája volt Biharvármegyének ; még akkor a bajort bavarusnak, a poroszt

pruszszusnak, Frankfurt városát Frankomfurtumnak hitták. Königräczről pedig azt sem tudtuk, Európában fekszik e vagy Csehországban?

Elég az hozzá, hogy abban az időben, midőn Kaparki uram élte világát, nem a piroshasu, hanem csak a fekete bankó volt módiban.

No de, ez mind nem tartozik a dologra, mert én most csak azt akarom Ludas Matyinak elmondani, hogy minő szórakozott ember vala néhai Kaparki Jónás uram, különben pedig az én nagyapám.

Hát egyszer a többek között az öreg béres lépett a szobába, megszorodott szívvél panaszkodván, hogy a „bimbó“ megdőglött.

Ez a „bimbó“ pedig nem a „cziczka“ agár volt, a mely szőlő fogta el a nyulat, miután elsőben egy párszor a levegőben kapóra hajította, hanem a csalé ökö r, mely akkor volt szopos bornyu, mikor az öreg béres ábéczét tanult volna, ha még akkor a faluban eskola, az eskolában pedig ha nem is épen rektor, de legalább preceptor lett volna.

Midőn tehát az öreg béres a bimbónak, melyel együtt nevededett fel, és együtt vénült meg, gutaütésbeni rögtöni kimúltát jelentené nagy atyámnak, Kaparki Jónás uram, épen a francia háboruban véghez vitt dicső tetteiről gondolkoza, nagyon restelvén a dolgot, hogy ha már az egész insurrectió alatt egyetlenegy árva francziát sem láthatott, mi a menyköért szaladtak meg a kukoricza szártól?

Látván az öreg béres, hogy nagyapám, nagy dolgokon törheti a fejét és hijába várja a parancsot, kisomfordált a szobából, még az ajtót sem huzva be maga után, nehogy a kilincs nyikorogjon.

Egy kevés idő múlva nagyatyám udvari ispánja, voltaképen pedig édes apámnak házi nevelője dugta be fejét az ajtón, keservesen árulkodván, hogy Károly urfi, már mint az édes apám la . . . nem a földhöz hanem egyenesen az ő fejéhez vágta a kis kátét, a miért megakarta pirongatni, hogy sohasem tanulja meg a leczkét.

Nagyatyám azt hívén, hogy még most is az öreg béres dűnnyog ott magában, szólla: „meg kell nyuzni, hnsa jó lesz a kutyáknak, a bőrít pedig majd megveszi a zsidó.“

No hiszen rá is bámult az instruktor nagyapámra, mint borju az uj kapura, midőn ezt a parancsot hallotta, szó nélkül távozott gondolva magában, „az öreg urnál talán nincsenek otthon.“

Alig távozott a nevelő. Miska inas nagyatyusnak lájbluszárja és pohárnoka jelenti, hogy a helybeli veres orru kántor alkalmasint ihatnék, mert tisztelkedni akar.

Nagyatyám Kaparki Jónás! a bodorfüst eregetésbe elmerülve, azt gondolván, hogy még most is a házinevelő panaszkodik édes apámra, ekép osztá ki a parancsot: „meg kell verni és ma nem kap enni.“

Miska huszár a győri insurrectió óta nagyon megszokta a szubordinációt, a mint tehát a fentebbi parancsot vette, megfordult sarkán és kiugratott a szobából, s az előszobában alázatos arczczal várakozó rektor hátán, a kaputot ugyancsak kezdé porozni, a porozó pálczával; a rektor persze ordítva szaladt, nem haza, hanem egyenest a nagyatyus szobájába, kérvén a nagyatyust, hogy adjon elégtételt a Miska huszár által rajta elkövetett gorombaságért.

Nagyatyus meg is adta az elégtételt, tele hozatta Miskával a zöld kanecót finom diószegi bakarral, s megis itták a bufelejtetöt ketten a rektorral.

E napságtól fogva szentül fogadá nagyatyám, hogy többé szórakozott nem lesz. Nem is volt az haláláig, kivéve egy esetet, midőn pipája

helyett a fülibe tömte a dohányt és ott gyujtotta meg.

Ezen mulattságos történetet a családi levél tárból kikaparta és a Ludas Matyiba szánta . . .

Kaparki Jónás unokaja.

Debreczenben mai napig fenáll még azon ősi szokás, hogy korán reggel végig kürtöl az utczán a csordás.

A hatvan utezai csordás, mint kitünő kürtös, egész melodiákat fujt rendesen Z . . . professzor ablaka alatt, ott várva be az első csapat tehenet, mit kihajtott a szolgáló sereg.

A tanár urat igen nyugtalanította ezen hajnali zene, mert mindig a legédesebb álmát zavará meg.

Sokáig gondolkoza . . . hogy mikép szabaduljon meg a kürtöstől, mert jól tudta, hogy ha arra kéri a csordást, hogy ne háborítsa álmait, a nyakas czivis csak azért is tovább produkálja magát az ablak alatt.

Másnap hajnalban tehát, midőn a csordás a nyitányt kezdte fujni, melynek ez a textusa „kelj fel Sári kürtölnek“ kinyitja Z . . . professzor az ablakát, szerencsés jó reggelt kíván a czivis atyafinak, s egy pohár jó szilvóriumot nyujt neki e szavakkal: „de gyöngyörűen tudja kelmed fujni azt a kürtöt, óh én igen szeretem hallgatni, valahányszor itt fujja kelmed, mindig kap tőlem egy porció pálnikát.“

A csordás bevágván a papramorgót, megköszönte kétszer is a szivességet.

Másnap már fél órával korábban ott volt Z . . . professzor ablaka alatt a csordás, s futta kürtjét, a mint csak gyözte szuszszal.

Meg is kapta a porció pálnikát.

Harmadnap viradóra alig kezdé szürkülni, már a mi csordásunk ott futta a maga indulóját, egészen az ablak felé tartva kürtjét, hogy a nagytiszteletű ur annál jobban gyöngyörködhessék művészetében.

Elfujja az indulót, . . . nem nyilik az ablak . . . Még egyszer rá kezd, nem jön a porció pálnika. Majd meg kapom holnap duplán gondolja magában — s azzal még egyet harsogtatva — tehenei után ballaga.

Negyednap ismét fujja egy darabig emberünk a kürtöt — de az ablak csak nem nyilik, sem a pálnika nem mutatkozik . . . még egyszer oda tekint tehát az ablakra, s aztán fogai közt mormogva: „de hiszen nem vagyok bolond, hogy hijába mulatassam az urat, — a fene kürtöljön kendnek, de nem én“ — boszusan távoza a csordás s e napságtól fogva csakugyan nem is nyugtalanítá többé Z . . . uram édes álmait.

Bach teremtményei hiresueves mákvirágok voltak azon szép tulajdonságaikról, hogy ezer közül egy, vagy nem tudta, vagy nem akarta nevét becsületesen leírni s annak kibetűzése valóságos talány volt.

A kalocsai járásban, volt valami Zaberoi Schmidt nevű Döbrögi, ezzel történt az, hogy aláírását egy tréfás ügyvéd szépen kimetszvé, a hozzá intézett levél alá ragasztotta és azután visszaküldötte azt Zaberoi Schmidt uramnak, a ki aztán el nem tudá olvasni saját aláírását.

Egy örmény magas polezra vergődven, szegényebb sorsu régi ismerősét, midőn ez meglátogatná, igen hidegen fogadá.

Mit is midőn panaszolna az illető barátai körében, így szólla egyik pajtása: „Soha se törődj vele Tógyer pajtás, hiszen neki csak az apja nyuzta meg a kecskét, míg neked a nagyapád! e szerint te őseidre is büszkébb lehetsz egy grádussal.“

Egy potyogóraf.

Pestre jött a ludányi bíró tizenhat éves fiával együtt. Mivel pedig otthon az ispán uramtól sok szépet hallott az országgyűlésről, kapta magát fiával együtt elment az ország házához és csodák csodája — kapott két karzati jegyet!

Kijövet véletlenül palócz atyámfiái után balagtam s közte és fia között következő érdekes pár beszédet hallottam.

— „Heé apók, hát mék vót az a jobbódal?“

— Te kuka, hát az, a mők annak a csörge-työs kopasz urnak a jobb keze felé esett.

— Ühm! a hól az a nagyfejő vöres bajoszó nevetős ur ült vót?

— A biz a.

— Ugyan mondja meg keed apó, hát mán mért röhögött az a nagyfejő ur, miko a tulsó hogy is híják csak no.. a bal ódalon papolt az a szürke szakállu kis embörke?

— Hm! hát, hát... biz az azért nevetött, mert azt gondolta, hogy nem jól beszél az a kis szürke embör, pediglen hát csakugyan igazsága vót neki, és szépen beszélt.

— De hát mondja keed, nem haragudnak mög azok a képviselők, ha egyik a másikat ki-neveti.

— Dehogy haragszanak, fel se veszik.

Ily beszélgetés közben értek Borsos fényképész boltjáig. Ott megálltak s nézegették a különféle fotográf képeket. Egyszer csak felkiált a fiu:

— „Nené apók! ez itt az a nevetős ur!“

— A biz az ő képe! Ejnye no, be szeretném espán uramnak elvinni ezt a potyogórafot (photographiát) de derága lehet ennek az ára.

— „Ha szeretné atyámfia! — mondám én, ki addig hátuk megett álltam, megvesszük hát ezt a „potyogórafot“ — s ezzel bementem a boltba s 50 apró kopekért megvettem a fénybepet s oda adtam az én emberemnek, ki nagy örömmel fogadva, illedelmesen meg is köszönte.

Az elfútsolt tűzijáték.

Skupesinába hallott a városi óra —
Kilencz koppanással intvén nyugovóra;
Pislog itt ott immár a méceses világa —
A Körös tükrére süt a hold sugára.

De mintha szunyadó tábor mozdulna meg...
Talpra kel a város, nő, férfi és gyerek.
Gyül, tódul, meg megáll, és kíváncsian vár —
Mi lesz? hol lesz? s ki lesz? az éjnek hőse már.

Ha más nap lett volna, mint Péntek e napon,
Tán bizony magam se maradtam volna hon;
Mert az elhiresztelt ezermester Sztraka!
Nagy tűzijátékot rendez ez éjszaka.

Tüzeső, lángkigyó, durrogó rakéta...
Sistergő bomba és szétpattanó béka —
Egymásután szállong, repül majd a légben,
Gyönyörű egy látvány leend ez az éjben.

Mint mikor a medve, az öserdő s berek...
Kopasz szirtei közt mogorván lépeget,
Komoly rátartással oly formán czammoga...
Nyalábba szoritott podgyászával Sztraka!

Két font bükkfa tapló, négy pakli masina...
Egynehány kénkövel töltött karafina...
Hat szurok koszoru s ördög tudja még mi?...
Fog a bámész tömeg láttára elégni.

A homály most Sztrakát egészen elfüde...
Mert a hold elbujt egy sötét felleg mögé, —
Tehát a publikum nyitott szemekkel várt...
Távolról sem sejtvén mesterben a kontárt.

De hajh Péntek vala... a pedig irva van:
„Ember! minden munkád e nap haszontalan.“
Hijába izadott, fáradott a mester!
Semmi sem sikerült most neki ez egyszer.

Puskapor nem lobbant, tapló nem gyulada...
A tömeg kaczejban csaknem elfullada;
Valahány rakétát a légben fel lökött,
Egytől egyig rosz volt... monda csötörtököt.

Látván, hogy már rajta az ördög sem segít, —
Haragos szemmel a tömeg felé tekint;
Miképp vághatná ki szép szerivel magát:
E kőbor gondolat majd szét rugta agyát.

Nagysokára aztán még is eltalálta
A dolog bibéjét, és eképp kiálta:
„Ne nevesetek ki, ti gyarló emberek!
Czélom épen a volt, hogy... hogy... lefözzelek.“

Peleskel notárius.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Már ugyan mondja meg nekem Iczik szomszéd! — maga több ujságot olvas mint én, mi a menydörögös menyköt akar Napoleon azzal a Luxemburggal? addig kapezaskodik a poroszsal míg elébb utóbb háborura kerül a dolog.

Iczik. Thodja Mihály gazda! a menyire én a pulitikát ismerem, Napoleon szemében rettenthü száalka a küni gräzi gyüzelem; mit épen akkhor vivott ki a porosz, midön a franczia fegyverek esüthürtüküt adtak Mexikóban. A küni gräzi csatával pompás gseftet csinált a bürküs, — kapott három királyságot és egy jó csomó dicsüséget. Ez utóbbit leginkább irigyli Napoleon! mostan annak a dicsüségnek akarja a felét, érthi khend?

Mihály. Érti a Manó . . . de nem én . . .

Iczik. Nem érthi Miskha bátya! nohát megmagyarázom khendnek világosabban a pulitikát. Napolon bele akar kütni a poroszba; — hogy bele küthessen, — khell valami okájának lenni, — de ha okája nines — akkor azt keresni kell; ha keresi és nem találja, akkor azt mástul khell venni. Igy vette meg a hollandus királytól Lükembürgöt, igen de ez a Lükembürg egy kis német herezség, — a mi pedig német herezség thodja khend, ahoz a porosznak elsüségi jussa van. Most a porosz azt mondja: ha eladó Lükembürg? akkor ü is licitál, ki ad tübket érthe; Napoleon mindig tübket igér, — a burkus sem tágit, míg nem egyszer aztán addig veri egyik a másikra, hogy mind a kettü megsokalja a licitatiót, . . . a dob megpördül . . . és Lükembürg rajta marad a poroszon, ki egy félkrajczárral igért tübket Napoleonnál. Most már csak érthi khend?

Mihály. Na most már értem, — hanem osztán azt nem értem én még se, hogy lesz ebből a háboru?

Iczik. Áj váj mein gott . . . de vastag hájas feje van khendnek Mihály gazda, — nem szeretnék profeszszora lenni, — igen nehéz valamit a fejébe verni. Hát egy szál masinából hogy lesz töz? higyje khend a mit Iczik mond . . . igasságosabbat jüvendülük én hallja khend, mint az ó testhamentomi pruféták . . . meglássa Miskha bátya, mihelyt vége lesz a párisi kiállításnak, olyan háboru fog thürtenni, hogy még a mi hátunk is füstölni fog tülle . . . das zógi . . .

Ludas Matyi gyorspostája.

A prinsipálisom Tisteli, kösönti Mindazokat, a kik Előfizetői!
Kivánja hogy a sent Husvét innep napon, — Rakva legyen kiki Astala gazsdagon. Megsentelt sódorral; — Báránysült . . . s ó borral. Táresája ujdouj Ötvenes bankuval.

Tisztelt gyűjtök Harsányi Jánosnak, szives fáradozásáért köszönetet szavazunk.

Rácz Mihály urnak Váraadra. Kiadóhivatalunk a lapot eddig Péterszegrre küldé — s ezután ennek kívánsága szerint történik.

Benke Márk polgártársnak Üllöre. Egy jóakaró-juk és pártfogó-juk megendelte Ludas Matyit, egy évnegyedre az üllői polgárság számára. Mi azt hisszük, hogy polgártársaink megkedvelik lapunkat, és jövőre, ha hatosával 10-én rakják is össze azt az egy forintot — rendes előfizetőink maradnak.

Bolond Estóknak Debreczenbe. Hát a tisztválasztás hogy foly ottan drusza? versben vagy prózában, de de . . . hamarjában.

Erdős Péter polgártársnak Czeglédre. Kívánatát nem teljesíthetjük, mivel a „Magyar Néplap“ot nem mi szerkesztjük.

A kiadó-hivatal sürgönye.

Azon tisztelt előfizetőket, kik Ludas Matyit rendszeren nem kapják, felhívjuk, hogy illető példánysaikat a posta-hivataloknál legyenek szivesek szorgalmazni, mivel a kiadóhivatal a rendes időben, és pontosan expedálja a lapot, és ha valamelyik szám kezükhez nem jut, annak azon posta-hivatal rendetlen kezelése az oka, hol ujságukat meg kellene kapniok. Az ily posta-hivatalnokokat tessék nekünk bejelenteni, mi az illető főbb hatóságnál panaszt fogunk emelni, s reméljük hogy sikeresen.

A kiadó-hivatal.

Kérelem.

Minden becsületes magyar embert, kinek az alkotmányos

„LUDAS MATYI“

jelen harmadik száma keze közzé kerül és azt elolvassa, honfiumi tisztelettel felhívok: hogy a magyar nép ezen legolesőbb és legmulattatóbb képes ujságát ismerősei körében terjeszteni sziveskedjék.

Előfizetési-ára 3 hóra csak 1 frt, félevre 2 frt.

Az előfizetési pénzek a kiadó-hivatalba három korona-utca 18-ik szám alatt küldendők.

MÉSZÁROS KÁROLY,
tulajdonos és felelős szerkesztő.

Teljes számu példányokkal szolgálhat a kiadó-hivatal.

Rajzoló Stuhlmüller.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY.

Metsző Horváth.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Panda és társai) 3 korona-utca 18. sz.